verongelukken. Allen missen echter het dagbewuste ik, de kracht om het leven op aarde te beleven zoals het tot hen komt.”
André zag, dat de zieke met deze nietszeggende dingen speelde en ze krampachtig vasthield. Het was haar leven en haar bezit. Arm als een kerkrat, dacht André. Het is verschikkelijk dat dergelijke mensen op aarde leven. De één ging door het bezit ten onder, anderen echter daalden in een afschuwelijke wereld af en pleegden zelfmoord. Het leven had nu geen waarde meer voor hen. Ook voor haar had het geen waarde gehad of zij zou aan een ander leven zijn begonnen. Hij begreep dit leven, dit bewustzijn.
„Is het je duidelijk, André?”
„Ja, Alcar.”
„Hier geeft men haar deze nietszeggende prullen, maar ze betekenen voor haar geld. Ze is er rustig door, maar dit is al haar stoffelijk en geestelijk bezit, haar vermogen en bewustzijn. Haar afstemming is het schemerland.
Daar vinden wij haar straks terug en zie je haar levensafstemming.
Dit zal haar einde betekenen voor de aarde, maar tevens het binnentreden zijn in de astrale wereld. Van haar bewustzijn is niet zoveel te vertellen, want dit leven heeft vrijwel geen betekenis. Indien ze liefde voelde voor iets, zou haar leven te volgen zijn. Nu is het levend dood en verlaten, want er is geen sprake van astrale, noch van stoffelijke beïnvloeding; dit leven staat volkomen stil. Een kat en hond op aarde beleven meer dan dit menselijke wezen, die als moeder niets geleerd heeft Wat moeten wij haar dan schenken?”
Wat een toestand, dacht André. Hoeveel ellende had hij nu al beleefd? Waar is het einde? Toen zei zijn meester:
„Waar dacht je André, het einde te vinden van al deze ziekten?
Kun je hier geen antwoord op geven? Voel jij je verloren in deze oneindige Ruimte van God? Het is onmogelijk voor jou om het antwoord te weten, want om deze vraag te beantwoorden moet je het cosmische bewustzijn, bezitten. Ik zal het je zeggen, maar je voelt zeker, dat al deze zieken je voor de astrale feiten stellen, voor de waarachtigheid van ons leven, die de astrale wetten van God zijn en die door het menselijke leven op aarde stoffelijk moeten worden beleefd. Dat is nu de leerschool op aarde met als resultaat een hogere bewustwording.
Het einde van deze ziekten is eerst dan in aantocht, wanneer Moeder Aarde en met haar al haar kinderen een hogere en wel geestelijke bestaansgraad heeft bereikt. • Maar dan is er geen hel meer in ons leven en dan is al het kwaad zowel van deze hel als van de aarde in het goede en bewuste leven opgelost. Maar zover zijn wij, Moeder Aarde en de mensen nog niet; dat düurt nog millioenen eeuwen. Maar de ziel als

persoonlijkheid beleeft deze wetten en zal ze zolang beleven, totdat de zwakte oplost en het bewust dienende is bereikt.
Al deze zieken, André, leven onder de eerste sfeer, want wie boven de onbewuste en duistere sferen leeft heeft al die wetten en graden overwonnen.

Die mensen hebben zich de geestelijke graad mogen eigen maken en staan thans boven alle stoffelijke zwakte! Dat zijn dus bewuste persoonlijkheden geworden. Maar deze vrouw heeft zich die wetten nog eigen te maken. Zie daar, André, weer een andere toestand."
André zag nu een vrouw van zestigjarige leeftijd. Het was een oud moedertje, klein van gestalte en voor hem wezenloos. Alcar vroeg: „Voel je haar, André?" André peilde haar innerlijk leven, maar begreep haar niet. Het stoffelijke bewustzijn stond hem in de weg. Hij voelde haar en hij voelde haar niet en gaf het meteen op. „Neen", antwoordde hij, „ik voel haar niet en toch zie ik haar innerlijk leven, Alcar."
„Dat is toch goed gevoeld, mijn jongen. Ga nog even in gevoel verder en je kent haar toestand. Ook zij is gebroken door de liefde en verloor haar kind. God riep haar kind tot zich. In een verstarde houding, levenloos zit zij daar en denkt aan haar leed. Haar verdriet is verschrikkelijk. Geen mens kan haar helpen en toch is zij nog van haar eigen leven bewust, maar heeft zichzelf in dat leed verloren. Zo nu en dan wordt ze wild doordat men haar van deze zijde aanvalt, want ook die gevoeligheid is in haar. Was zij niet zó gevoelig, dan had men haar hier niet behoeven op te sluiten en zou zij van verdriet gestorven zijn, doch nu is zij voor de maatschappij niet meer geschikt. Voor ons is het mogelijk haar te helpen, maar wij kunnen haar géén persoonlijkheid geven, zodat ze dus deze geestelijke armoede blijft behouden."
Als een wrak zat daar dit levende probleem. Hoe afschuwelijk, dacht André, om op aarde het verstand te moeten verliezen! Zijn meester volgde hem in gedachten en zei: „Verstand? Heeft zij haar verstand verloren, André? Wat heb ik je altijd geleerd? Dacht je, dat ze haar verstand had verloren?"
„Ze kan immers niet meer denken?"
„Geloof mij, André, je hebt het zelf beleefd, maar in dit geval niet aangevoeld, het is haar geest die voelt en denkt; voor de aarde is dit de persoonlijkheid, maar voor onze wereld het gevoelsleven. Wat heeft haar verstand in vredesnaam met haar innerlijk leven te maken? Kan zij door het verstand haar gevoel verliezen? Is haar geest niet het gevoelsleven en dient het stoffelijke lichaam niet alléén om haar geest te huisvesten en te beschermen, het middel om op aarde te kunnen leven? Het stoflichaam en het verstand hebben niets met deze ziekte uit te staan. Haar innerlijk leven is normaal, natuurlijk, maar tevens onbewust. Armoedig

Geld maken met vision

Kledingen niet kleding maar stoffen drukken in milioenvoudig
om mooiste portemonnee te maken

en die portemonnee met natuur leven

en de naturen kwamen lang en elke boom had weer bloem in fase